

Ο πιο ηλικιωμένος από τους ιερείς προχώρησε ως την άκρη του νερού. Το πρόσωπό του έμοιαζε με παλιρά ξαρομένη περσική. Τ' άσπρα του γένια χινόκωνταν πάνω στο στήθος του, σαν τόν άφρο των νεφρών άπάνω στους βράχους. Τα μάτια του ήσαν θαυματούμενα και χωρικόμμένα. Και όμως η φωνή του ήταν δυνατή κι' επιβλητική, κι' όλοι σάσασαν μόλις την άκουσαν.

—Ήλιε, φώναξε ο γέρος ιερέυς, Βασίληά της φωτιάς του Ουρανού και της Γης, σε δοξάζουμε και σε προσκυνούμε!.. Ήλιε, πατέρα των ανθρώπων, των ζώων, των δέντρων και των χόρτων, δίνε μας πάντα την δύναμη να νικούμε τους έχθρούς μας!..

...Κάνε να μας δώσουν ή γυναίκες μας άπογόνους άμείρητους σαν τίστρα τ' ουρανού. Γιόμισε τ' αέρα και την Ήλια με άρθρονο κινήρι!..

...Κάνε να μεγαλώνη τ'ό λιναρί και τ'ό σιτάρι, που τρέχει τους ανθρώπους!..

...Δόξα σ' έσένα, Ήλιε Θεέ του ουρανού, δόξα σ' έσένα Φωτιά Θεά της γης!..

Όλο τ'ό πλήθος φώναζε τότε με μι' αφονή:

—Δόξα σ' έσένα, Ήλιε θεέ του ουρανού, δόξα σ' έσένα Φωτιά θεά της γης!..

Ύστερα πάλι ο ιερέυς εξακολούθησε:

—Χωρίς έσένα, Ήλιε θεέ του Ουρανού, και χωρίς την κόρη σου τη Φωτιά, δεν υπάρχει ζωή. Σου προσφέρουμε θυσία τ' άσθη, τους σπόρους, τις λαμπρές πέτρες, τους χάλκινους πελίκους, τ'α κολλοθετημένα κοράκια και τους ταύρους τους θεριμμένους!..

Τότε, όλοι οι άνθρωποι, βγήκαν από τις πυλόμες στην όχθη του νερού, και μαζεύτηκαν γύρω στον γρανίτινο βωμό, ενώ οι ιερείς άναβαν την ιερή φωτιά, λίγο πιο κάτω.

Μια μεγάλη φλόγα ήρθόθηκε στον αέρα και άντρες και γυναίκες άρχισαν να σιαστούν γύρω από τον βωμό.

Κι' άξαφνα, μια μεγάλη σιωπή διαδέχτηκε τις κραυγές και τους ήμους.

Πέρα, σ' ένα στίβο, περπατηγμένο από μεγάλες πέτρες, τρεις ψηλοί κι' εφροστοί άντρες κι' ένας φοβερός ταύρος φάνηκαν. Οι άντρες κρατούσαν ρομφαίες χάλκινες, κι' ήσαν όρθιοι και γυμνόσομοι. Ήσαν οι τρεις άντρες που θα κινδύνευαν την ζωή τους για την καλοδουμένη Βάνη. Όποιος απ' αυτούς θα νικούσε τον ταύρο, θα έπαινε γυναίκα του τη Βάνη. Έξαινος όμως που δεν θάβγαυε νικητής— άλλωμονό του— θα τον θυσίαζαν έπάνω στον βωμό του Ήλιου, και θα φορζυχαν τ'ό σώμα του στη φωτιά!

Ένας-ένας, οι τρεις γυμνότες πάλιψαν με τον ταύρο.

Μά ένας-ένας, έπεσαν νικημένοι κάτω από τ'α τρομερά κέρατα του θηρίου.

Και ο γέρος έφώναξε σπαρακτικά:

—Νικήθηκαν οι ήρωες!.. Έτσι τ'ό ήθελε ο Θεός Ήλιος!.. Μά δεν υπάρχει φραϊότερος θάνατος από αυτόν που τους περιμένει. Τ'α πνεύματα των νικημένων θα πάνε να σιμίζον με τον Ήλιο και θα γίνον ένα με τη φωτιά του!..

Τ'ό πλήθος κίταζε όπισθο λυπημένο τους τρεις άντρες που θα χάσαν τη ζωή τους για την άγνη της φραϊας Βάνης.

Κι' άξαφνα, τη στιγμή αυτή, ο γυμνός Καρέχ προχώρησε κοντά στους ιερείς και φώναξε:

—Εγώ, ο γυμνός τ'ό Έλάν θέλω να παλαίωμ με τον φοβερό ταύρο, για να κερδίσω την όμορφη Βάνη!

Τ'ό πλήθος κραύγασε μ' ένθουσιασμό, κι' οι ιερείς άναγκάστηκαν να δεχτούν την πρόταση του Καρέχ.

Ό τολμηρός νέος γύρισε και κίταξε τη Βάνη, ή όποια του χαμογέλασε περήφανα. Ήταν κατασπινιμένη, γιατί ένας άκρια άντρας θα κινδύνευε τη ζωή του γι' αυτή.

Ό Καρέχ, πήρε περισσότερο δύναμη από τ'ό χαϊόγέλο της άγυμνήτης του και χαρούμενος μπήκε στο στίβο.

Ό φοβερός ταύρος κοίγγοντας κι' όρισε κατ' επάνω του με λάσσα. Μά ο Καρέχ, καθώς ήταν λεπτοκοιμμένος και σβέλτος, άμέσως σφεδόν, μ' ένα πηδάμα, κατόρθωσε κι' ανέβηκε στην ράχι του ζώου.

Και γρήγορα-γρήγορα, κάρφωσε την χάλκινη λόγχη του άναμεσα στο μέτωπο του θηρίου.

Α, ήξερε ο Καρέχ να νική τους ταύρους!..

Τ'ό γυμνόσομο ζώο, σοριάστηκε νεκρό κάτω στο χώμα.

Ό Καρέχ νίκησε!..

Άντρες και γυναίκες άρχισαν να φωνάζουν μ' άσπινιμένη ένθουσιασμό.

Και τότε ο πατέρας της Βάνης, ο μεγάλος άρχηγός Ταούν, προχώρησε προς τόν Καρέχ, και τού έλεγε:

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μια μέρα ο σοφός έλληνοστής Μπουκέτος έγραζόταν στο γραφείο του, όταν άξαφνα μπήκε μέσα ένας όπριτής του τριμωμένου και τού φώναξε:

—Φωτιά, φωτιά!.. Κύριε, στην κουζίνα έπιασε φωτιά!..

—Πήγαινε να ειδοποιήσης την κυρία σου, άπάντησε άπαθήςτα ο σοφός. Ξέρεις ότι εγώ!.. δεν άναστατεύομαι από κωκωκωρό!..

Σ' ένα κρημιά του, ο Βουσσούτος άντελήφθη ότι μεταξού του άκροατηρίου του ίππυχαν μερικοί, οι όποιοι φέμωφούσαν και θεριμφούσαν κατά τρόπο σκανδαλώδη. Σταμάτησε λοιπόν τ'ό λόγο του και περιπονή για την άσέβεια αυτή του άκροατηρίου του.

Μια γυναίκα του λαού, τότε, πετάχτηκε και τού φώναξε:

—Μη κωκίζεις, πάτερ μου, ότι μάλαίς έμεις ή γυναίκες!.. Όχι!.. Μερικοί άντρες είνε αυτοί που κίνουν όλη τη φασαρία.

Τότε ο Βουσσούτος χαμογέλασε κι' άπάντησε:

—Έ, λοιπόν, αφού είν' έτσι, τ'ό κωκό είνε μικρό, και ή μου γυναίκα, Ύατάχει ή έλπις να τελειώσει καλύτερα αυτή ή φέμωφια!.. Ένώ άν μιλούσατε οίς!..

Ό σοφός Ζάν Πιζ ντέ Μιραντόλ ήταν πνευματώδστατος από της παιδικής του ήλικίας.

Όταν ήταν άκόμη έπτά έτων, έτυχε να παρεφύσεται με μι' άναναστρέφη, στην όποια μιλούσαν κολοκωνιτικά γι' αυτόν και γιννόζες για τ'α έξαινα παιδιά. Ένας ενήλικος τότε, που ως έξαινη τη στιγμή δεν μιλούσε, σιμώθηκε και έλεγε:

—Δεν βαριέστε! Έχει παρατηρηθή ότι τ'α κολά έξαινα παιδιά, όταν μεγαλώσουν γίνονται συνήθως ήλιθιο άντρες!..

—Ποίλει τότε να έμιαστε κολά έξαινος στην παιδική σας ήλικία, κύριε! τού άπάντησε ο μικρός Ζάν.

Κόκκαλο ο ενήλικος!

Μια βραδιά ο Μολιέρος, γυρίζοντας από τ'ό Όρειό μωζό με τ'ό διάσημο μουσικό Σαρπαντιέ, άπάντησε ένα ζητιάνο, στον όποιο έδωσε ένα νόμισμα. Δεν πρόφτασε όμως να προχωρήσει λίγα βήματα, όταν ο ζητιάνος τόν έφτασε και τού έλεγε:

—Κύριε, κίνυατε, βέβαια, λάθος. Μου δώσατε ένα χρυσό νόμισμα.

—Που κρύβεται κωκωά φορά ή τιμότης, φίλε μου, είνε στον Σαρπαντιέ ο Μολιέρος.

Και δίνοντας άκρια άλλο ένα χρυσό νόμισμα στο ζητιάνο, τού έλεγε:

—Νά, πάρε κι' αυτό! Σου άξίζει!..

—Νά, πάρε κι' αυτό! Σου άξίζει!..

—Νύμωρες! Ότι δεν κατόρθωσαν οι γυμνόσομοι πολεμιστές, τ'α κατόρθωσαν έσύ τ'ό λεπτοκοιμμένο παλληκάρι. Θα σου δώσω για άμοιβή την κόρη μου!..

—Κι' εγώ θα σου δώσω, για έξαγορά της, είνε ο Καρέχ. Έναν πέλεν από πράσινη πέτρα, μά λόγγη χάλκινη κι' ένα κινιγετικό κέρατο μ' όραία σκαλισματα.

—Όχι, είνε ο Ταούν, δεν θα μου δώσης τίποτα. Έξαγομάσες την Βάνη με τη δύναμη σου και την γενναϊότητά σου.

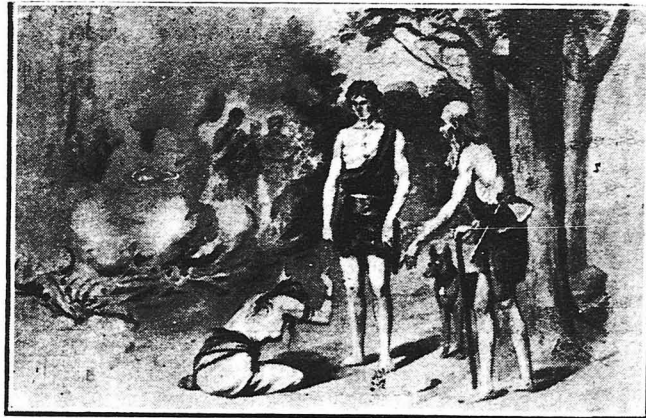
Ύστερα, αφού θυσίασαν τ'α ζώα και τους τρεις νικημένους άντρες, καθώς και τόν σκοτωμένο φοβερό ταύρο, όλοι, νέοι, γέροι, άντρες, γυναίκες και παιδιά έφαγαν και έπιαν και χόρψαν γύρω στο βωμό.

Και στο τέλος της γιορτής ο Ταούν, ώδήγησε την Βάνη κοντά στον Καρέχ, λέγοντας:

—Νά ή γυναίκα που κέρδισες, τέκνο μου!

Ή Βάνη, όλότρημη και κώκωνη σαν οόδο, από χαρά και σπινινησι, έπεσε και προσκίνησε αυτόν που ο Θεός Ήλιος της προώρισε για κωφό της και για σίντροφο της ζωής της.

Και τότε ο Καρέχ, μέσα στην καρδιά του όποιον δεν φράζιζε ή κτηνώδης έπιθυμία του πρωτογόνον ανθρώπου, αλλά έτρισε μια σπίνθα από τη θεία φωτιά του Έρωτος, έκοιψε, σήκωσε την άγαπώνη του στα δινάτα του μπράτσα, και την ώδήγησε στην καλύβα του, ενώ τ'ό πλήθος γύρω τραγουδούσε κι' έψαλλε ήμους στο Θεό Ήλιο!..

Ή Βάνη έπεσε και προσκύνησε τόν Καρέχ!..

